

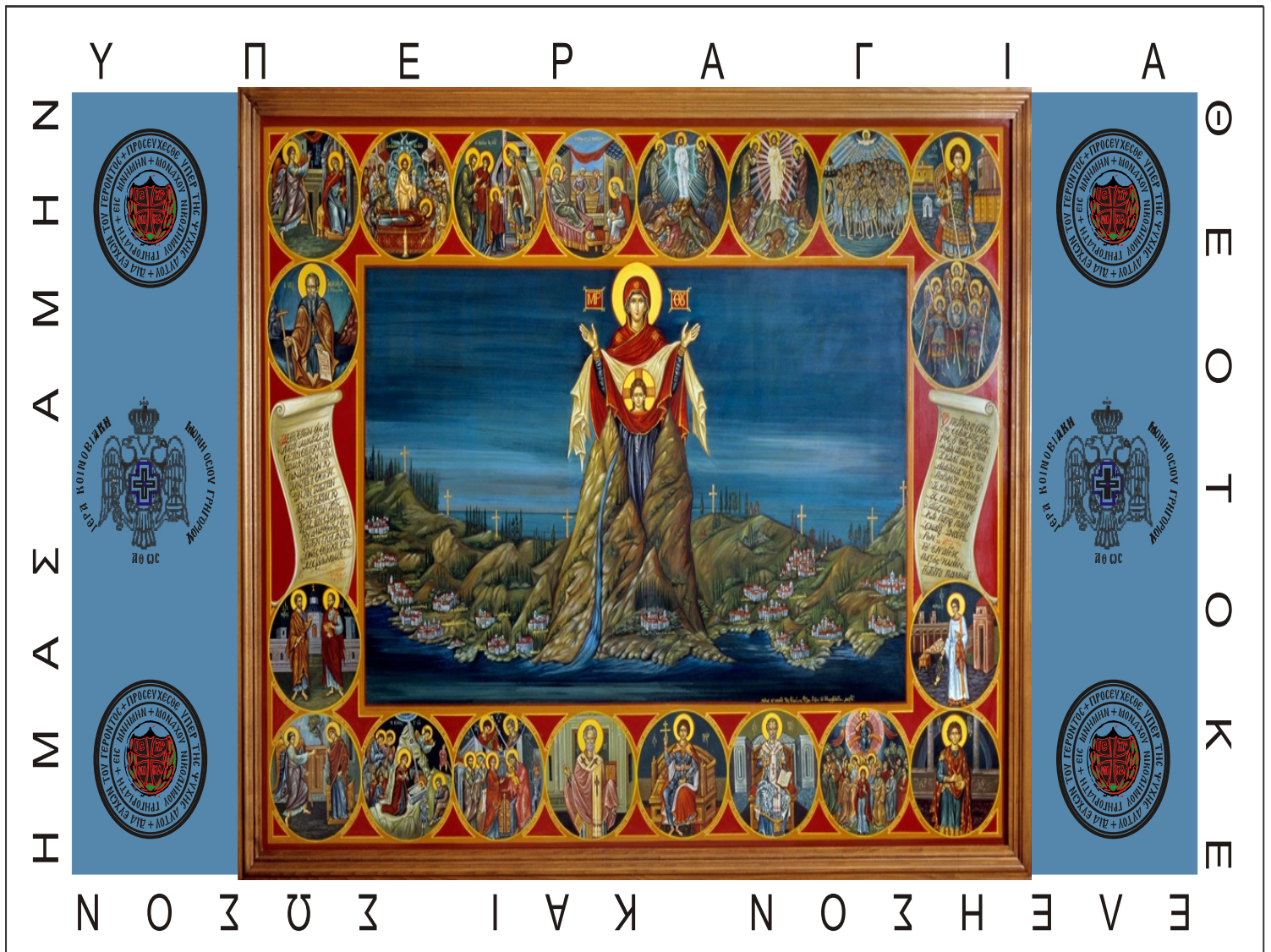
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΕΝΝΙΑΕΤΕΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗ

23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2009 / 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2018

«ΟΥ ΓΑΡ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΕΜΟΙ ΑΛΛΑ
ΑΠΑΣ Ο ΑΓΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ»

(ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ)

Αληθώς 9ετές μνημόσυνο προσάγεται σήμερα, εις το υπερουράνιο της υπερθέου Τριάδος θυσιαστήριο, στους εν Πειραιεί Ιερούς Ναούς (Υπαπαντή Του Κυρίου και Ρόδον Το Αμάραντον), υπέρ αιωνίας μνήμης και αναπαύσεως της ευσεβούς ψυχής του ταπεινού εν Χριστώ αδελφού και πατέρα πάντων ημών, Μοναχού Νικοδήμου Γρηγοριάτη .

Είμαστε εικόνες Θεού, ευλογημένοι και υπόχρεοι σε ένα υπερύμνητο γλυκύτατο Θεό, Πατέρα για πάντα. Ιλυγγιά ο νούς του ανθρώπου από την φοβερή άλλωστε τιμή να καταδεχτείο Θεός να αναπλάσει τον βρώμικο πηλό με την Αγία ζώσα πνοή Του κατ'είκόνα και καθ' ομοίωσιν . Ευδόκησε από Αγάπη ο Πλάστης μας , να έχουμε χαρίσματα που ενεργοποιούνται σύμφωνα, με την ελεύθερη βούληση για το πνευματικό μας συμφέρον έτσι ώστε , να ορεγόμεθα το καθ' ομοίωσιν ανάλογα με τη δύναμη της ασθενείας και ταπεινότητος εκάστου.

Εν Χριστώ αδελφοί μου,πρέπει να φαίνεται έμπρακτα η ατομική προσπάθεια της τήρησης των Αγίων εντολών από μέρους μας με αποτέλεσμα να ανακαινίζεται εν ελευθερία, η προσωπικότητα μας σύμφωνα με το Θείο αρχέτυπο.

Ητήρηση των Αγίων εντολών ωθεί τον άνθρωπο στην υπακοή του Θεού, εν μετανοία και τον δωροθέτη Θεό να ανταποδίδει την πίστη, την ελπίδα και τέλος την αγάπη Του, που δεν έχει όρια . Κάθε φορά που προσκολλούμε στον Δημιουργό μας , μας εξασφαλίζει την ζεστή αγκαλιά της αγάπης Του, που μας ενώνει με αυτόν και συγχρόνως με όλον τον κόσμο . Ο πατέρας Νικόδημος ως μεγαλόσχημος μοναχός χωρίστηκε από αυτά, που δεν ήταν Χριστός αγάπησε τον Θεό κι αγάπησε όλα αυτά, που αγαπά ο Θεός. Άλλωστε το αδιάψευστο στόμα του Χριστού, μας διδάσκει, " άνευ εμού ουδέν ποιείν ουδέν". Η ένωση αυτή ακούγεται και είναι τρομερή για το ανθρώπινο γένος. Ο Κύριος δεν μας αφήνει, συμπορεύεται μαζί μας ως την συντέλεια του αιώνας, διότι έχουμε έναν Θεό που μας αγαπά και συντρέχεισε κάθε δυσκολία της ζωής μας.

Επίπονα βήματα για την Θέωση του ανθρώπου, η απεξάρτηση και το μίσος των αμαρτιών, που μολύνουν και βαραινουν την ψυχή και το σώμα του. Έτσι, γυμνοί από αιτίες και πάθη ανάλαφροι θα διασχίσουμε τον βορβορώδη ποταμό της κολάσεως, που μας χωρίζει από την Θεία συνάντηση του Δημιουργού μας του Πατέρα με τον Υιό. Οι Χωματένιοι άνθρωποι έχουν την ευκαιρία από τον Θεό εάν κι εφόσον το επιθυμούν, να γίνουν πνευματοκίνητοι εν Χριστώ , άγιοι κατά χάρη διότι πολλοί είναι οι αδελφοί της εκκλησίας που μοχθούν να φτάσουν τον υψηλόν αυτόν σκοπόν της ενώσεως του Θεού εν Παραδείσω . Πολλάκις όμως οι κόποι μας παραμένουν άκαρποι , οι λανθασμένες ατομικές ενέργειες μας απομακρύνουν από την θυσία προς τον πλησίον την προσφορά και την υπακοή. Μπορεί σε όλη μας την ζωή

να προσπαθούμε να συναντήσουμε τον Θεό από τόπο σε τόπο ως προσκυνητές. Μπορεί και να παραστούμε σε χιλιάδες εσπερινούς και λειτουργίες , χωρίς όμως να ζήσουμε οι ταλαίπωροι την παραβολή του καλού Σαμαρείτη, ενώ και οι ίδιοι είμαστε βασανισμένοι. Αδιανόητο και τουλάχιστον ανόητο είναι εκ μέρους μας εκεί που παρίσταται ο Θεός , στον πόνο των ανθρώπων να λείπουμε εμείς.

Το να αψηφήσει την ιερή αγάπη του Θεού και του αδελφού το απέφευγε ως φωτιά ο **πατέρας Νικόδημος**, έως το τέλος της ζωής του . Αρνήθηκε μόσχευμα καρδιάς από τον πάσχοντα αδελφό, ξεκάθαρα, διευκρινίζοντας με αυτήν την θέση του , τις τυχόν λάθος τοποθετήσεις από οιοδήποτε χώρο κι εάν προερχόταν , διότι από μικρό παιδί ζητούσε να τον ευλογήσει ο Θεός, ώστε να είναι ενεργός στον πόνο των ανθρώπων . Εμάς δυστυχώς αδελφοί μου, μας ακουμπά επιδερμικά σαν απαλό αεράκι και όχι ως οξυγόνο ζωής,ο τυφώνας της ευσπλαχνίας του πανταχού παρόντος Τριαδικού Θεού αυτού Του Παντοδύναμου Θεού, που μας προστατεύει να μη διαλυθούμε από την απρόσιτο ουσία Του, που κρύβεται ωσανύπαρκτος ενώ είναι πανταχού παρών και μάλιστα πολύ περισσότερο αυτού Του Θεού, που αποκαλύπτεται συνεχώς ανά τους αιώνες μόνο μέσω του ενσαρκωμένου Υιού Του , του Εσταυρωμένου Χριστού και του Ευαγγελίου του .

Αψηφούμε την προτροπή ή μάλλον την εντολή των Αγίων Πατέρων να εγκαταλείψουμε το μέσον για την αγάπη που είναι η προσευχή, όταν χρειάζεται,, για να αναπαύσουμε τον συνάνθρωπο μας, τον πάσχοντα αδελφό . Αρνούμεθα να παραδεχτούμε ότι μόνο διαμέσου της ανιδιοτελούς προσφοράς του εαυτού μας στον Χριστό και στους ανθρώπους, προετοιμάζουμε τον εαυτό μας για την Θεία Κοινωνία που είναι το σώμα και το αίμα της Εσταυρωμένης αγάπης . Με περίσσεια θυσία και σταυρική αγάπη ο Νικόδημος νυχθημερόν νουθετούσε , συμβούλευε , προσευχόταν εν Χριστώ διακαώς για όλους εμάς τους αδελφούς του . Προσπαθούσε να γυμνάζει και να ξυπνά τα πνευματικά μας κριτήρια, ώστε να αντιστεκόμαστε στην δύναμη που έχει η κακία του πειρασμού . Ήθελε να αποφεύγουμε με σοφία αυτήν την δύναμη και κακία του πειρασμού που θέλει να χειραγωγεί και να επιβάλλεται στον κάθε άνθρωπο ως την μόνη λύση και λύτρωση στα προβλήματα του .

Μεγάλο επίτευγμα τού ανθρώπου να μπορέσει να ξεφύγει με την βοήθεια του Θεού και των αγίων από την κινούμενη άμμο των παθών και να καταστεί ελεύθερος του εγωισμού και της κακίας του . Δύσκολο, αν και απλό το κριτήριο που ξεχωρίζει τα ερίφια από τα πρόβατα, τους ευλογημένους από τους καταραμένους του Πατρός , την ώρα της φοβερής κρίσεως κατά την Δευτέρα

Παρουσία Του ο Κύριος . Φυσικά δεν είναι τίποτα άλλο από το έλεος και την αγάπη που προσφέραμε στην μικρή διάρκεια της ζωής μας στον αδελφό. Με την ευσπλαχνία και την αγάπη αντανακλούμε το κατ' εικόνα του Θεού σε όλη την κτίση ως γνήσιοι βασιλικοί συγγενείς του . Η αγάπη και η συγχώρεση είναι τα κλειδιά για να μας ανοιχθεί η είσοδος μας στην μακαρία αιωνία ζωή του Παραδείσου . " Αύτη δε εστίν η αιώνιος ζωή , ίνα γινώσκωσί σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και ον απέστειλας Ιησούν Χριστόν " . Όντως όντα προικισμένα να περάσουν μέσα από τον προθάλαμο αυτής της ζωής εις στον μέλλοντα αιώνα πρέπει να διψούμε για τα μεγαλεία που μας περιμένουν από τον Θεό που τα έχει ήδη ετοιμάσει προ των αιώνων γι αυτούς που θέλουν τα δώρα της αγάπης του .

Φιλότιμος αγώνας και υπομονή χρειάζεται από μέρος μας , **ο υπομένων εις τέλος σωθήσεται** λέγει ο Κύριος , με υπομονή στις θλίψεις θα ελκύσουμε το έλεος του Εσταυρωμένου Θεού στην κτίση και μέσα μας. Εγκυμονεί ως βόμβα η απατηλή ωραία ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας και είναι έτοιμη να καταστρέψει το καθετί γύρω μας. Καταντήσαμε τυφλοί που οδηγούν τυφλούς και κουφοί πνευματικά που τους λείπει η ακοή για τα ουράνια , ο έχων ώτα ακούει ακουέτω. Κενοί από Θεό , με το " εγώ " και το θέλω να έχουν καταλάβει ασφυκτικά όλον τον χώρο της ψυχής μας , αδειάσαμε πνευματικά. Εάν επιμένουμε στην πλάνη μας, δεν θα υπάρχουν περιθώρια για να μετανοήσουμε και να πιστέψουμε οι βενζινοκίνητοι ότι απέχουμε πολύ από την ενθυλάκωση εντός μας , του Αγίου Πνεύματος . Μάταιες θα αποβούν και καταστροφικές οι προσπάθειες του πνευματικού τουρισμού και της αυτοπροβολής που κάναμε στην ζωή μας, διότι είναι για την δική μας δόξα - ευχαρίστηση και όχι για να ευαρεστήσουμε τον Κύριο μας . Αυτόν που σταυρώθηκε για όλο τον κόσμο , αυτόν που ψάχνει καθημερινά το πληγωμένο απολωλός αυτόν , που θέλει να σωθεί ως και το τελευταίο λογικό πρόβατο του που εμείς τεχνηέντως , επανειλημμένα, στη ζωή μας αψηφήσαμε.

Επατέρας Νικόδημος κινήθηκε με απλότητα, αντίθετα από το κοσμικό πνεύμα, και αγκάλιασε ισότιμα και ισάξια όλους αυτούς, που τον πλησίαζαν ή αυτούς που πλησίαζε ο ίδιος ύστερα από Αγιοπνευματική παρότρυνση. Πρωτίστη έννοια βαθιά χαραγμένη στην ψυχή του ήταν η τρισμακάριστη αλλά συγχρόνως εύθραυστη αξία, που ευλόγησε τον κάθε άνθρωπο με την ενανθρώπιση του ο αφέντης Χριστός . Εμείς από την άλλη με σιγουριά κοσμική και με υπερήφανη διάθεση ότι θα συναντήσουμε τον Βασιλιά Χριστό στην λειτουργία , στον εσπερινό , στην αγρυπνία , βλέπουμε πολλές φορές ως πρόσκομμα την βοήθεια και ελαχίστη την ευχή του αδελφού, που έχει κάποια

ανάγκη. Ίσως να πιστεύουμε ότι όλα αυτά είναι πολύ κατώτερα των περιστάσεων και ότι δεν αφορούν εμάς. Αυτοί που πιστεύουν ότι η ευχή του αδελφού, δηλαδή του κάθε συνανθρώπου είναι μηδαμινή, να είναι σίγουροι ότι ελαχίστη δέχονται και την ευχή των Αγίων Πατέρων, σύμφωνα με το «είδα τον αδελφό μου είδα Κύριον τον Θεό μου», που μαρτυρούν οι Πατέρες. Ο Θεός, μου κρύβεται... αλλά πάλι όλοι εσείς εδώ, κοντά μου, τι είστε...;

Ας παραδειγματιστούμε για την μεταξύ μας στάση στο πρόσωπο του πατρός Νικοδήμου και των αδελφών, κι ας εννοήσουμε εις βάθος τα λόγια του και την εν Χριστώ θέση που είχε εν ζωή για όλους τους αδελφούς του. Ο Νικόδημος ήταν κατά τα άλλα, ένας μάλλον άσημος κατά κόσμον μοναχός, με μόνη του διασημότητα τον τρόπο να αγαπάει, ως εικόνες του Θεού, τους ανθρώπους.

Θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί μήπως κάποιες φορές εγκαταλείψουμε ετοιμοθάνατο πνευματικά ή μη άνθρωπο, που έτυχε να συναντήσουμε στον δρόμο μας και ας αφήσουμε τις προφάσεις εν αμαρτίαις ότι δήθεν, η ενασχόληση μας με τον συνάνθρωπο θα μας καθυστερήσει από το σπουδαίο ραντεβού μας όποιο και να είναι αυτό!!

Είναι να απορεί και να εξίσταται κανείς με εμάς τους χλιαρούς χριστιανούς που σκανδαλίζουμε τα έθνη, τους αδελφούς και τους οικείους μας με τον τρόπο της ζωής μας που φανερώνει την αρρώστια της ψυχής μας. Να είμαστε βέβαιοι ότι δε μας ενώνει χωρίς αγάπη αυτή και μόνο η προσέλευση μας μέσα στον Ναό ή έξω από αυτόν με τον Θεό και τον αδελφό (ο γαρ μη αγαπών τον αδελφόν, όν εώρακε, τον Θεό, όν ούχ εώρακε, πως δύναται αγαπάν Α Ιω. 4);

Ήρθε ο πατέρας Νικόδημος, ο Γρηγοριάτης, εν υπακοή του πατρός γέροντα του Γεωργίου Καψάνη κι έφερε την ευλογία της Παναγιάς μας, την χάρη του Αγίου Όρους και του μοναστηριού του στον πολύβουο Πειραιά. Ήρθε από την έρημο των αρετών, πνευματοκινήτως στην έρημο της πόλης, αφήνοντας την δική του πνευματική τροφή που καρπούνταν ύστερα από πολλούς πνευματικούς αγώνες και ιδρώτες μες στο μοναστήρι του. Πηγαίνει κόντρα ο θερμός αέρας της υπακοής του Νικοδήμου στην ριζωμένη αγία θέληση που είχε παιδιόθεν να βρίσκεται **μόνος με μόνον τον Θεό**. Υποτάσσεται ένεκεν της αρετής της υπακοής και της αγάπης του μακαριστού γέροντός του. Ο πατέρας Νικόδημος έλαβε την άνωθεν σοφία η οποία edίδασκε αυτόν κρυπτός και φανερώς τρόπους ταπεινοφροσύνης εις την διάνοιαν και τρόπους έξωθεν αυτού μισούντας να αρέσει εις τον κόσμον και τας κοσμικάς συναναστροφάς όταν αυτές δεν ήσαν αρεστές εις τον αγαπημένο του Χριστό

την , Εσταυρωμένη Αγάπη , όπως συνήθιζε να λέγει τον Κύριο μας. Ήρθε ο Νικόδημος μας μέσω της Πρόνοιας του Θεού να παλέψει με αντιλήψεις και ιδιοτροπίες που κολούν και ρουφούν αίμα σαν την ψείρα και φεύγουν δύσκολα από τους ταλαίπωρους ανθρώπους , τους εν Χριστώ αδελφούς του.

Υστερα από την πολλή ανάπαυση έρχεται ο ύπνος της συνείδησης και έπεται η χαύνωση του αγώνος.Πρέπει όλοι να προσέχουμε πριν να είναι πολύ αργά . Άς θυμηθούμε τα λόγια του Αγίου Αββά του Σύρου << ουδείς εμπιστεύεται **θησαυρό σε όποιον αρέσκεται να κοιμάται >>.**

Ε Νικόδημος είχε μάθει από το μοναστήρι του να είναι σε συνεχή εγρήγορση , είχε εκτός των άλλων χριστιανικών αρετών καταφέρει να διατάζει τον ύπνο να φεύγει μακριά για να μην εμποδίζεται η αδιάλειπτος σχέση του με τον Νυμφίο της ψυχής του, τον Χριστό. Ποτέ δεν είδε κανείς από εμάς κρεβάτι στρωμένο ή άστρωτο στο μικρό άλλα πολύ καθαρό σπιτάκι του . Υποθέτουμε , ότι τον λίγο ύπνο για την πενιχρή ανάπαυση της σαρκός θα τον << ευχαριστιόταν >> στην καρέκλα με όλους εμάς να τον καλούμε στο τηλέφωνο ανά πάσα στιγμή κι ώρα ακόμα και μες στη νύχτα .

Άχ, βρε Νικόδημε , και τα νοσοκομεία με τόσο προσωπικό εφημερεύουν μέρα παρά μέρα , εσύ εφημέρευες κάθε ημέρα για εμάς , εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο με άδολη αγάπη! Για αυτό μην απορεί κανείς που μόλις του πρότειναν μόσχευμα καρδιάς από ασθενή όταν θα ήταν στην εντατική ως λύση για το πρόβλημα της γηραιάς του καρδιάς , η λεπτή του σε εγρήγορση ψυχή είδε τον ανήμπορο αδελφό στην κλίνη. Είδε τον πάσχοντα αδελφό κι όχι την ευκαιρία να ζήσει αυτός, για να πεθάνει ο άλλος και αρνήθηκε κατηγορηματικά την πρόταση των γιατρών. Λέγοντας στους αδελφούς μοναχούς που είχε δίπλα του με πολύ ηρεμία « να ενημερώσουν τον γέροντα και το μοναστήρι για τα της ταφής». Εξάλλου ποιος γνωρίζει ή ποιος μπορεί να αποκλείσει, αν είναι Θεία οικονομία ,κόντρα στην απαράδεκτη ανθρώπινη ευθανασία των ανθρώπων, να ζήσει η ψυχή του ασθενούς μυστήρια άρρητα προς ωφέλειά της, την ύστατη ώρα που ο άνθρωπος βρίσκεται στην εντατική, αφού ο χρόνος της μετανοίας μας τελειώνει ,όταν η ψυχή του ανθρώπου καταλήξει εις τον Άδη και όχι όσο ο άνθρωπος ζεί .

«Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν κι αράτω το σταυρό του κι ας με ακολουθήσει». Ελεύθερη η προτροπή πίστεως του Δεσπότη Χριστού σε όλους τούς ανθρώπους , όστις θέλει. Μας διατάζει όμως , εντέλλομαι υμίν ως χριστιανοί και

μαθητές του να μείνουμε στην αγάπη την δική Του και με αυτήν να αγαπήσουμε αλλήλους , καθολικά , σταυρωμένα όχι θεωρητικά , αλλά πρακτικά. Αλλήλων τα βάρη να βαστάζουμε καρτερικά , υπομένοντας μαρτυρικά , και να προσευχόμαστε όπως αυτός είναι ένα με τον Πατέρα και εμείς να ενωθούμε μέσω αυτού, ίνα ένα ωσίν όλοι οι ακόλουθοι του πιστοί .

Ούτε στιγμή δεν άφησε τον προσωπικό του αγώνα ο Νικόδημος χαλαρό . Κουβαλούσε τον σταυρό του αδελφού του , του πατρός του , του μαρτυρίου της μητέρας του και τον δικό του, ενώ συγχρόνως σήκωνε και αλλήλων τα βάρη. Ο ίδιος μας ωθούσε στην Χριστομίμητο υπακοή ταπείνωση και αγάπη εις τον ορατό Θεό που αποκαλούσε τον πνευματικό πατέρα - ιερέα καθοδηγητή του καθενός μας. Είχε γνωρίσει εκ πείρας στην "παλαίστρα" του μοναστηριού του πολύ καλά τα τερτίπια του παλαιού ανθρώπου που δυσανασχετεί και θέλει πάση θυσία να παρατήρει τον Σταυρό , να βγάλει τον Εσταυρωμένο από την ζωή του.

Πάλεψε πολύ από μικρός σαν μοναχός με την ευλογημένη υπακοή και την μετάνοια τον αιώνιο εχθρό του ανθρώπου τον ανθρωποκτόνο διάβολο και τις βάσεις του εχθρού που είναι τα πάθη. Φωτισμένος από τον Θεό αρπάζει από την πλάτη του τον Σταυρό δηλαδή τον Εσταυρωμένο και τον φέρνει αγκαλιά στο στήθος του με αδιάλειπτο καρδιακή προσευχή. Από την μία το σφιχταγκάλιασμα του Θεού , από την άλλη του Νικοδήμου , διπλό , γλυκό , βαθειά μες στα στήθη. Αναρωτιέται κανείς χωρίς να ξέρει , ποιός σφίγγει περισσότερο , ο Θεός ή ο άνθρωπος και ποιός εν τέλει κουβαλά ποιόν;

Αυνατό το κεντρί της μετανοίας του θυμίζει συνεχώς την απεριγράπτη συγκατάβαση του πλάστη που ήρθε να κουβαλήσει και να εξαλείψει τις αμαρτίες όλου του κόσμου , ευλογώντας άπασα την κτίση " σκανδαλωδώς ". Προσπερνώντας τα λασπόνερα των παθών που δυσκόλευαν τον βηματισμό του ο Νικόδημος ανέβαινε τον προσωπικό του Γολγοθά ακάθεκτος. Άψογα τηρώντας την μοναχική ζωή μες στο μοναστήρι έφτασε στο μεγάλο αγγελικό σχήμα, αρκετά νέος. Η μετάνοια του κρυφή και απaráμιλλη. Η Θεία χάρη όμως πρόδιδε τον μυστικό του αγώνα με θαυμαστά σημεία σε όλους μας σχεδόν καθημερινά . Λένε ότι (**ο φόβος του Θεού**) η σοφία του Θεού γεννά την πίστη και αυτή την ελπίδα και η ελπίδα την αγάπη στον Θεό. Έτσι με πίστη ελπίδα και περίσσεια αγάπη προσμένοντας την ημέρα που θα τον ελύτρωνε ο λυτρωτής Χριστός ελκύντάς τον αυτόν και την συνοδεία του πρὸς τον Παράδεισο αποφεύγει τούς κολάσιμους κινδύνους που γεννάει η ανυπακοή και το δικό μας θέλημα. Όλη του η ζωή και ο λόγος του είναι γεμάτος από εκρήξεις αγάπης και

προσφοράς. « Άνευ εμού ουδέν ποιείν ουδέν», ομολογούσε σε κάθε ευκαιρία τον Βασιλικό λόγο του Κυρίου μας. « Άνευ εσού ουδέν ποιείν, ουδέν», αποκρινόταν λατρευτικά ο μοναχός ό άνθρωπος με την ανθρώπινη ζωή του ! Ποτέ δεν ζήτησε , ούτε ήθελε φιλίες , ούτε υπακοή , ούτε νηστεία , ούτε μετάνοια , ούτε θεολογία , ούτε θαύματα , ούτε Παράδεισο , ούτε αλήθεια , ούτε ένωση θρησκειών , ούτε Θεό , ούτε τίποτα καλό ή κακό **άνευ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού** καθώς το ομολογούσε ταπεινά , όλη η ζωή του. Με το δόξα σοι Χριστέ μου, δοξολογούσε καθημερινά αυτόν που είναι το Α και το Ω καθώς τον ανάσαινε ελπιδοφόρα και ευχαριστιακά.

Φιλαρέτες του ήσαν ακτίνες που φώτιζαν μέσω αυτού όλους μας τον ένα και μοναδικό δρόμο . « Εγώ ειμί η οδός»!! Βράχος ο Νικόδημος , ακλόνητος και σταθερός για να γαντζωθούμε και να ατενίσουμε τον λίθο όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες . Τον λίθο που εν τέλει ως ογκόλιθος , συνέτριψε το κράτος του διαβόλου μια και για πάντα με την Ανάσταση Του. Ο Χριστός μας είναι για όλες τις γενιές **ο ακρογωνιαίος λίθος** που βαστά και ενώνει συνθέμελα όσους θέλουν να χτίσουν πάνω του (εκκλησίες , ειρήνη , φιλίες , αγάπες) .

« Να χαίρεστε», έκραζε ο Νικόδημος και η θλίψη έφευγε αυτόματα , θαυματουργικά , είχε Χριστό μέσα του που μας μετέδιδε την χαρά. Ποτέ δεν άφησε στην κάθε διαπροσωπική του σχέση με τον κάθε ένα από εμάς να εκτοπιστεί ο Θεός και η χάρη του. Ποτέ δεν εκτόπισε την προσωπικότητα κανενός, τηρώντας τις αναλογίες με φοβερή διάκριση των εν Θεώ συγκοινωνούντων προσώπων μεταξύ τους.

Εύχου από ψηλά ,όπως όταν ήσουν στην γή κοντά μας, π. Νικόδημε, έστω κι ελάχιστα να βιώσουμε τους χαρακτήρες και τις δυσκολίες της ζωής όπως τα βιώσες και εσύ , εν Χριστώ εν Αγίω Πνεύματι. Η ζωή του , μία επαναλαμβανόμενη Θεία Λειτουργία που ξεκινούσε με το «Ευλογητός ο Θεός» και δεν είχε σταματημό αφού με αφορμή το «Δι ευχών του γέροντος και των Αγίων Πατέρων», αντλούσε δύναμη από τις ευχές τους, για να ενώνει την αδελφότητα κι αυτόν , στον ευλογημένο χορό των αγίων του Χριστού αδιαλείπτως , όλες τις ώρες της ημέρας.

Ελος ο χρόνος που ζήσαμε κοντά του μία μέρα, μία ακατάπαυστη ευλογημένη Θεία Λειτουργία , μία ιεροπρεπή θυσία και αγάπης προς τον Θεό και τον αδελφό.

Ας μιμηθούμε την επιθυμία του να χωρέσει μέσα στην καρδιά του τον αχώρητο εν παντί και τους ανθρώπους.

Ας μιμηθούμε τον τρόπο της ζωής του, για να αλλάξει η ζωή μας από επίγεια με την ανάπλαση του Χριστού σε Θεανθρώπινη. Για να γίνει τελικά η ζωή μας μία Θεία Λειτουργία μεταξύ των εν Χριστώ αδελφών και του Αγίου Θεού Πατέρα , ελεύθερη , παραχωρητική , ευδιαστή , χαρούμενη εν Αγίω Πνεύματι , με μία έννοια , τρισύνθετη αλλά απλή .

Αγάπη στην ζωή μας να μείνει και μόνο Αγάπη του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Του Πατρός την αγάπη που θυσιάζει είς σταυρικό θάνατο τον Υιόν Του για χάρη των ανθρώπων. Το πλημύρισμα της αγάπης του Αγίου Πνεύματος που παρέχεται δωρεάν ένεκεν της Σταύρωσης του Υιού του Θεού είς τον αποστατούντα αλλά πολύτιμο για τον Θεό άνθρωπο. Και της αδιάρρηκτου αγαπητικής ενώσεως μας, από την Εσταυρωμένη Αγάπη τον Υιό, που αγκαλιάζει και υψώνει εξ ολοκλήρου στο πρόσωπο του όλη την κτίση , όλο τον άνθρωπο, τον πατέρα Νικόδημο , τούς Αγίους Πατέρες , κι εμάς , είς στους αιώνες των αιώνων. Αμήν!!!

Αδελφότητα Πειραιωτών Χριστιανών

23- 01 / 5- 02/2018

